

Bir İstanbul Üçlemesi

– HaticeEğilmez · 01 Haziran 2011

I. İstanbul

müjdeli bir şehirsin sen oysa
ey ki ey eskitilmiş tanrıça
sakın yosmalığından utanma
kaldırımlarına sinen pişmanlıklarından da

haki renkli peçeni
çekme edalı yüzüne
kader böyle takdir etmiş çileni
ben anlamaktayım
dünyanın bilemediği bu tozdan gözlerimle
göremesem de seni
her birimiz bir parça sana benzeriz

kim bilir kaç dem geçti lalelerin solalı
yalılarında etek hışırtıları kalmayalı
avizelerin sokak lambalarıyla
giriştikleri harbe çoktan vedalı
insanların yorgun
gürültüler ve şenlikler içinde
pek bir sakinsin

yedi tepenin yedisinde de
ne yedilere yer var artık kırklara ne de
inanmasan bile gölgelerle bezenmiş masalıma
köprülerinin birinden ben de geçtim aslında

kız kulesinde bakireliğin mahpus
yere batanda masumluğun sakit
sen de o güzel başını al
öyleyse başka iklimlere git

ak pak minarelerin yere
sitemkâr mıhlанmış birer birer

avuçlarını mütevekkil göğe açmışlar
ve ayaklar koşsa da kubbelerinin serinliğine
bir şeyler var ki benzemiyor eskilere

üç çifte kayıklar
hayaletin olmuşlar
kürekleri lacivert sularında gaip
vefasız değiller yine de
giriyorlar hâlâ birilerinin
toz pembe düşlerine

devirler devrildi dayanamayıp
daha fazla lodoslarına
burdan imbatlar da yetişememiş
ne hazin değil mi imdatlarına

II. Ben

ay ışığının suları tutmasına eş
çektğim ahlar esaretimin elini tutsun
bir İstanbul düşü gördüm
rüya değildi aslında bildim
martların kirli kanatları vardı
kirli sulara kanatlarını
martılar ümitsizce yıkıyorlardı

gemiler yanaşmışlardı tereddütlerimin
öğle vaktine
oysa mecalim yoktu benim ikindiyi
bu sahilde seyretmeye

gözlerimi kapattım zaman zaman
görmemek için kaçınılmaz gerçeği
gerçek ki uykuya hasret bir rüyadan
daha beterdi

hava ayaza kesmişti
adımlarım taşların griliğine küsmüştü
elimden tutmasaydı seneler

düşecektim
korkularım saçılacaktı
dört köşesine âlemin
anladım ki o saat
yâr olmaz bana nefesin yoksa eğer
ne zaman ne de zemin

anlaşılmaz oluyor dudaklarımdan dökülen
içimdeki kedere ilgisiz sözler
başım dumanlı benim
gökyüzü nedense hep sisli

üşümedim kıyısında maviliğinin
üşüsem belki beni hiç terk etmeyecektin
ardına bile bakmadan
kuytulduğuna kimsesizliğimin

çektğim ahlar tutsun esaretimin elini
ay ışığının suları unutulmamak hevesiyle
tutması gibi

III. Şair

sisli Boğaz günlerini
hançerleyen zihnine zahmet
bir İstanbul şiiri yazmalısın
kadimlerden daha da kadim
şairlere rahmet
içinde geçmiş zamanların
serencamı olmalı
şimdiki mevsimlerin
kendinden geçmişliği

sen hep orada kal
ben bu bahar da buradayım
Pasaport'a nakşolmuş yazların
alaca karanlığındayım

alıp ucunu kor ettiğın

kalemimi yad eline
sivriltmelisin mendilimin
eflatunî işlemesiyle

çekimser değilsin
benim gibi ve beceriksiz
sana yaraşır âşık olmak bu beldeye
sen de feda et bir yerleri
onun her biri altından yaratılmış sengine
bütün imgeler ve istiareler
konuşmanı beklemede

bir daha düşünüy görmeyeceğim
sana söz bir kirli şehrin
martılarına kanatlarını
yıkatmayacağım bulanık sularda
ne ikindileri ne de öğle vakitleri
uykularımı sorgulamasınlar söyle
kaçırmaları üstelik
adlarını anmayacağım ben de

tasvirine dilim dönmüyor
havsalamdaki melal
resimlerinde dinmiyor
öyleyse sen anlat bu defa benim yerime
akıbetimden haber veren dizelerinle

dizelerin ki
bilmem kaç kere kanıma girdi
ciğerlerimde kendisi olamayan bir türkü:
"yine gam yükünün tüccarı geldi"